

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ତୁମେମାନେ ନିଜର ସୌଭାଗ୍ୟ ଗଢିବା ପାଇଁ ବାବାଟଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଛ, ପରମ ସୌଭାଗ୍ୟ ସେହି ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ମିଳିଥାଏ - ଯାହାଙ୍କର ସବୁ କିଛି ଲଗାଣର ସଂସ୍କାର କରିଥା’ନ୍ତି ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ପିଲାମାନଙ୍କର କେଉଁ ଗୋଟିଏ ଭୁଲ୍ ଯୋଗୁଁ ମାୟା ବହୁତ ବଳବାନ୍ ହୋଇଯାଉଛି ?

ଉତ୍ତର:- ପିଲାମାନେ ଭୋଦନ ସମୟରେ ବାବାଟଙ୍କୁ ଭୁଲି ଯାଉଛନ୍ତି, ବାବାଟଙ୍କୁ ନ ଖୁଆଇବା କାରଣରୁ ମାୟା ଭୋଦନ ଖାଇଯାଉଛି, ଯାହା ଦଞ୍ଚାରା ସେ ବଳବାନ୍ ହୋଇଯାଉଛି, ପୁଣି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ହଇରାଣ କରୁଛି । ଏହି ଛୋଟ ଭୁଲ୍ ଯୋଗୁଁ ପିଲାମାନେ ମାୟାଠାରୁ ହାରିଯାଉଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ବାବାଟଙ୍କର ଆଦୃଷ୍ଟ ହେଉଛି — ପିଲାମାନେ, ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ଭୋଦନ କର । ଦୃଢ଼ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କର — ତୁମ ସହିତ ଖାଇବି.... ଯେତେ ମନେ ପକାଇବ ବାବା ସେତେ ଖୁସି ହେବେ ।

ଗୀତ:- ଆଜ ନେହିଁ ତୋ କଲ ବିଶରେତ୍ତେ ଯୁଦ୍ଧ ବାଦଲ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଜାଣୁଛନ୍ତି ଯେ ଆମର ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟର ଦିନ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇ ଏବେ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ସୌଭାଗ୍ୟର ଦିନ ଆସୁଛି । ପୁରୁଷାର୍ଥର କରମଅନୁସାରେ ଭାଗ୍ୟ ବଦଳି ଚାଲିଛି । ସକ୍ୱଳରେ ମଧ୍ୟ ଭାଗ୍ୟ ବଦଳିଥାଏ ନା ଅର୍ଥାତ୍ ଉଚିତ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ତୁମେ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଛ — ଏବେ ଏହି ରାତି ଶେଷ ହେବାକୁ ଯାଉଛି, ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମର ଭାଗ୍ୟ ବଦଳୁଛି । ଜ୍ଞାନର ବର୍ଷା ହୋଇ ଚାଲିଛି । ସେନସିବୁଲ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଜ୍ଞାନୀ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ବାସ୍ତବରେ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟଶାଳୀରୁ ଆମେ ସୌଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ହେଉଛୁ ଅର୍ଥାତ୍ ସଞ୍ଚରଗର ମାଲିକ ହେଉଛୁ । ପୁରୁଷାର୍ଥର କରମ ଅନୁସାରେ ଆମେ ନିଜର ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟରୁ ସୌଭାଗ୍ୟ ଗଢୁଛୁ । ଏବେ ରାତିରୁ ଦିନ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ଏକଥା ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ବାବା ଗୁପ୍ତ ଅଟନ୍ତି ତେଣୁ ତାଙ୍କର କଥା ମଧ୍ୟ ଗୁପ୍ତ ଅଟେ । ଯଦିଓ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ସହଜ ରାଜଯୋଗ ଓ ସହଜ ଜ୍ଞାନର କଥା ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଲେଖିଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଯେଉଁମାନେ ଲେଖିଛନ୍ତି ସେମାନେ ତ ମରିଗଲେଣି । ବାକି ଯେଉଁମାନେ ପଢୁଛନ୍ତି ସେମାନେ କିଛି ବୁଝିପାରୁ ନାହାନ୍ତି କାହିଁକି ନା ବୁଝିହାନ୍ତି ଅଟନ୍ତି । କେତେ ଫରକ ରହିଛି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ପୁରୁଷାର୍ଥର କରମ ଅନୁସାରେ ବୁଝୁଛ । ସମସ୍ତେ ତ ଏକାପରି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁନାହାନ୍ତି । ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟ ଓ ସୌଭାଗ୍ୟ କାହାକୁ କୁହାଯାଏ — ଏକଥା କେବଳ ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ । ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତେ ତ ଘୋର ଅନ୍ଧକାରରେ ରହିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ବୁଝାଇ ଜାଗ୍ରତ କରିବାକୁ ହେବ । ସୁର୍ୟ୍ୟବଂଶୀମାନଙ୍କୁ ସୌଭାଗ୍ୟଶାଳୀ କୁହାଯାଉଛି, ସେହିମାନେ ହିଁ ୧୬ କଳା ସଂପୁର୍ଣ୍ଣ ଅଟନ୍ତି । ଯେଉଁ ବାବା ସଞ୍ଚରଗର ରଚନା କରୁଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ ଦଞ୍ଚାରା ଆମେ ସଞ୍ଚରଗକୁ ଯିବା ପାଇଁ ନିଜର ସୌଭାଗ୍ୟ ଗଢୁଛୁ । ଯେଉଁମାନେ ଇଂରାଜୀ ଜାଣିଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ବୁଝାଇପାରିବ ଯେ ଆମେ ହେଉନିଜା ଗତ ଫାଦର ଅର୍ଥାତ୍ ସଞ୍ଚରଗ ରଚନାକାରୀ ଲଗାଣର ପିତାଙ୍କ ଦଞ୍ଚାରା ସଞ୍ଚରଗର ସୌଭାଗ୍ୟ ଗଢୁଛୁ । ସଞ୍ଚରଗରେ ସୁଖ, ନର୍କରେ ଦୁଃଖ ଅଛି । ଗୋଲ୍ଡେନ୍ ଏଜ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସୁଖ, ଆଲରନ୍ ଏଜ୍ ଅର୍ଥାତ୍ କଳିଯୁଗରେ ଦୁଃଖ । ଏହା ବିଲକୁଲ୍ ସହଜ କଥା ଅଟେ । ଆମେ ଏବେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛୁ । ଇଂରେଜ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ଆଦି ବହୁତ ଆସିବେ । କୁହ, ଆମେ ଏବେ କେବଳ ସଞ୍ଚରଗର ରଚୟିତା ଲଗାଣର ପିତାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଉଛୁ କାହିଁକି ନା ମୃତ୍ୟୁ ସମ୍ପର୍କରେ ଛିଡା ହୋଇଛ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମକୁ ମୋ ପାଖକୁ ଆସିବାକୁ ହେବ । ଯେପରି ତୀରଥକୁ ଯାଇଥା’ନ୍ତି ନା । ବୌଦ୍ଧ ଓ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ମାନଙ୍କର ନିଜ ନିଜର ତୀରଥସ୍ଥାନ ରହିଛି । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ନିଜ-ନିଜର ନୀତି-ପ୍ରଥା ରହିଛି । ଆମର ଏଠାରେ ହେଲା ବୁଦ୍ଧଯୋଗର କଥା । ଯେଉଁଠାରୁ ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ଆସିଛନ୍ତି, ସେଠାକୁ ପୁଣି ଯିବାକୁ ହେବ । ସେ ହେଉଛନ୍ତି ସଞ୍ଚରଗ ସ୍ଥାପନ କରୁଥିବା ଲଗାଣର ପିତା । ସେ ଆମକୁ କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ ରାସ୍ତା ବତାଉଛୁ । ବାବା ଲଗାଣର ପିତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ଅନ୍ତିମ ସମ୍ପ୍ରତି ଅନୁସାରେ ଗତି ହୋଇଯିବ । କେହି ରୋଗଗ୍ରସ୍ତ ହେଲେ ତାଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ଯାଇ ସାବଧାନ କରାଇଥାନ୍ତି କି ରାମ ନାମ କୁହ । ବର୍ତ୍ତମାନରେ ଯଦି କେହି ମୃତ୍ୟୁର ଅନ୍ତିମ ସ୍ଥିତିରେ ରହିଥାନ୍ତି ତେବେ ଗର୍ଭା କୁଳକୁ ନେଇଯାଇ କହନ୍ତି ହରିବୋଲ୍, ହରିବୋଲ୍... ତେବେ ହରିତ୍କ ପାଖକୁ ଚାଲିଯିବ । କିନ୍ତୁ କେହି ଯାଇନଥାନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ କେହି କହିବେ ନାହିଁ ଯେ ରାମ-ରାମ କୁହ ଅଥବା ହରିବୋଲ କୁହ । ଦଞ୍ଚାପରରୁ ପୁଣି ଏହି ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ, ସତ୍ୟଯୁଗରେ କୌଣସି ଭଗବାନ ଅଥବା ଗୁରୁଙ୍କୁ ମନେ ପକାଯିବ । ସେଠାରେ କେବଳ ନିଜ ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇବେ, ମୁଁ ଆତ୍ମା ଗୋଟିଏ ଗରୀର ଛାତି ଆଉ ଗୋଟିଏ ନେବି । ସେଠାରେ ନିଜର ବାଦଶାହି ହିଁ ମନେ ରହିଥାଏ । ଜାଣିଥା’ନ୍ତି ଯେ ଆମେ ରାଜା ଘରେ ଯାଇ ଜନମ ନେବୁ । ଏହି ନିଗୂଢ଼ ଏବେ ପକ୍କା ଅଟେ ଯେ ବାଦଶାହି ତ ମିଳିବ ନା । ବାକି କାହାକୁ ମନେ ପକାଇବେ ଅଥବା ଦାନ ପୁଣ୍ୟ କରିବେ ? ସେଠାରେ କେହି ଗରୀବ ରହିବେ ନାହିଁ ଯାହାକୁ ବସି ଦାନ-ପୁଣ୍ୟ କରିବ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ଓ ଜ୍ଞାନମାର୍ଗର ନୀତି-ପ୍ରଥା ଅଲଗା ଅଲଗା ଅଟେ । ଏବେ ତୁମେ ବାବାଟଙ୍କୁ ସବୁ କିଛି ଦେଇ ୨୧ ଜନମର ବରଦା ନେଉଛ । ବାସ୍, ପୁଣି ଦାନ-ପୁଣ୍ୟ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଲଗାଣର ବାବାଟଙ୍କୁ ଆମେ ସବୁ କିଛି ଦେଇଦେଉଛୁ । ଲଗାଣର ହିଁ ସଂସ୍କାର କରୁଛନ୍ତି । ସଂସ୍କାର ନକଲେ ପୁଣି ଦେବେ କିପରି ? ଯଦି ସଂସ୍କାର ନ କଲେ ତେବେ ତାହା ମଧ୍ୟ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟ ଅଟେ । ସଂସ୍କାର କରିବାକୁ ପଡୁଛି — କାରଣ ପିଲାମାନଙ୍କର ସଂସାରକୁ ମମତା ତୁଟିବ । ଏହି ରହସ୍ୟ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ । ଯେବେ ଆବଶ୍ୟକ ହିଁ ରହିବ ନାହିଁ ତେବେ ସଂସ୍କାର କାହିଁକି କରିବେ ? ଏଠାରେ ତ କିଛି ଧନ ଏକତ୍ର କରିବାର

ନାହିଁ । ଏଠାରୁ ତ ମମତା ତୁଟାଇ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ବାହାରକୁ କୁଆଡ଼େ ଗଲେ ନିଜକୁ ବହୁତ ହାଲୁକା ଅନୁଭବ କର । ଆମେ ଆତ୍ମା ବାବାଟ୍ଟଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟୁ, ଆମେ ଆତ୍ମା ରକେଟ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ କ୍ଷମା ଅଟୁ । ଏହିପରି ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ଚାଲିଲେ କେବେ ଥକିବ ନାହିଁ । ଦେହର ଅଭିମାନ ଆସିବ ନାହିଁ । ଯେପରି ଏହି ପାଦ ଚାଲୁନାହିଁ । ଆମେ ଉଡ଼ି ଉଡ଼ି ଯାଉଛୁ । ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ତୁମେ ଯେଉଁ ଆଡ଼େ ଚାହିଁବ ଯାଇପାରିବ । ଆଗରୁ ତ ଲୋକମାନେ ତୀରଥ ଆଦିକୁ ପାଦରେ ହିଁ ଚାଲିଚାଲି ଯାଉଥିଲେ । ସେ ସମୟରେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ତମୋଘରଧାନ ନଥିଲା । ବହୁତ ଶରଦ୍ଧାର ସହିତ ଯାଉଥିଲେ, ଥକିଯାଉ ନଥିଲେ । ବାବାଟ୍ଟଙ୍କୁ ସ୍ଥାପନ କରିବା ଦ୍ଵାରା ସାହାଯ୍ୟ ତ ମିଳିବ ନା । ଯଦିଓ ତାହା ପଥରର ମୂର୍ତ୍ତି ଅଟେ କିନ୍ତୁ ବାବା ସେସମୟରେ ଅଳ୍ପ କାଳ ନିମନ୍ତେ ମନସ୍କାମନା ପୂରଣ କରିଥାନ୍ତି । ସେସମୟରେ ରଜୋଘରଧାନ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଥିଲା । ତେଣୁ ତାହା ଦ୍ଵାରା ମଧ୍ୟ ବଳ ମିଳୁଥିଲା । ତୀରଥଯାତ୍ରାକୁ ଚାଲି ଚାଲି ଗଲେ ମଧ୍ୟ ହାଲିଆ ଲାଗୁନଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ବଡ଼ ଲୋକମାନେ ତୁରନ୍ତ ଥକିଯାଉଛନ୍ତି । ଗରୀବ ଲୋକମାନେ ବହୁତ ତୀରଥକୁ ଯାଇଥାନ୍ତି । ସାହୁକାର ଲୋକମାନେ ବହୁତ ଆଡ଼ମ୍ବର ସହିତ ଘୋଡ଼ା ଆଦିରେ ଯାଇଥାନ୍ତି । ଗରୀବମାନେ ତ ପାଦରେ ଚାଲି ଚାଲି ଯାଇଥାନ୍ତି । ଭାବନାର ଭତ୍ତା ଯେତେ ଗରୀବମାନଙ୍କୁ ମିଳିଥାଏ ସେତେ ସାହୁକାରଙ୍କୁ ମିଳିନଥାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଜାଣୁଛ — ବାବା ଦୀନବନ୍ଧୁ ଅଟନ୍ତି ପୁଣି ଦ୍ଵନ୍ଦ୍ଵରେ କାହିଁକି ରହୁଛ ? ଭୁଲିଯାଉଛ କାହିଁକି ? ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମକୁ କୌଣସି କଷ୍ଟ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ । କେବଳ ଏକମାତ୍ର ସାଧନ ପରିସ୍ଥିତଙ୍କୁ ସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ସଜନୀ ପରିସ୍ଥିତମାନ ଅଟ ତେଣୁ ସାଧନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସେହି ସାଧନଙ୍କୁ ଭୋଗ ନ ଲଗାଇ ଖାଇବାକୁ ତୁମକୁ ଲଜନା ଲାଗୁନାହିଁ ? ସେ ସାଧନ ଅଟନ୍ତି, ପୁଣି ବାପ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ତୁମେ ଖୁଆଇବ ନାହିଁ! ତୁମେ ତ ମୋତେ ଖୁଆଇବା ଉଚିତ୍ ନା! ଦେଖ, ବାବା କେତେ ଉପାୟ ବତାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ବାବା ଅଥବା ସାଧନ ବୋଲି ମାନୁଛ ନା । ଯିଏ ତୁମକୁ ଖୁଆଉଛନ୍ତି, ପରସ୍ପର ତ ତାଙ୍କୁ ଖୁଆଇବା ଉଚିତ୍ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ଭୋଗ ଲଗାଇ, ମୋ ସ୍ଥାପନେ ଖାଅ । ଏଥିପାଇଁ ବହୁତ ମେହନତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ବାବା ବାରମ୍ବାର ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ବାବାଟ୍ଟଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚୟ ମନେ ପକାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ । ବାବା ନିଜେ ମଧ୍ୟ ବାରମ୍ବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମ କୁମାରୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ତ ଏହା ଏହା ବହୁତ ସହଜ ଅଟେ । ତୁମେ ବିଲକୁଲ୍ ସିତି ହିଁ ଚଢ଼ି ନାହିଁ ଅଥବା ବିବାହ କରିନାହିଁ । କନୟାର ତ ସାଧନ ସହିତ ନିର୍ବନ୍ଧ ହୋଇଥାଏ । ତେଣୁ ଏପରି ସାଧନଙ୍କୁ ସ୍ଥାପନ କରି ଭୋଜନ ଖାଇବା ଉଚିତ୍ । ଆମେ ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛୁ ଓ ସେ ଆମ ପାଖକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ସ୍ଥାପନ କରିବ ତ ସେ ଭାସନା ନେବେ । ତେଣୁ ଏହିପରି କଥା ବାବାଟ୍ଟଙ୍କ ସାଥରେ ହେବା ଉଚିତ୍ । ରାତ୍ରି ଉଦାଗର ହେଲେ ତୁମର ଏହି ଅଭ୍ୟାସ ହୋଇଯିବ । ଅଭ୍ୟାସ ହୋଇଗଲେ ପୁଣି ଦିନରେ ମଧ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରହିବ । ଭୋଜନ ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରିବା ଉଚିତ୍ । ସାଧନଙ୍କ ସହିତ ତୁମର ନିର୍ବନ୍ଧ ହୋଇଛି । ତୁମ ସହିତ ଖାଇବି... ଏହିପରି ପକ୍ଷା ପରଶ କରିବାକୁ ହେବ । ଯେବେ ସ୍ଥାପନ କରିବ ତେବେ ତ ଯାଇ ସେ ଖାଇବେ ନା । ତାଙ୍କୁ ତ କେବଳ ଭାବନା ହିଁ ମିଳିବ କାହିଁକି ନା ତାଙ୍କର ନିଜର ଗରୀବ ନାହିଁ । କୁମାରୀମାନଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ବହୁତ ସହଜ ଅଟେ, ଏମାନଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ଅଧିକ ସୁଯୋଗ ରହିଛି । ଶିବବାବା ଆମର ସୁନ୍ଦର ସାଧନ କେତେ ମିଠା ଅଟନ୍ତି । ଅଧାକାଳ ଆମେ ତୁମକୁ ସ୍ଥାପନ କରିଛୁ, ଏବେ ଆପଣ ମିଳିଛନ୍ତି! ଆମେ ଯାହା ଖାଉଛୁ, ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଖାଅ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ, ଥରେ ମନେ ପକାଇଲ ବାସ୍, ପୁଣି ତୁମେ ନିଜେ ଖାଇ ଚାଲିବ । ତାଙ୍କୁ ଖୁଆଇବାକୁ ଭୁଲିଯିବ । ବାବାଟ୍ଟଙ୍କୁ ଭୁଲି ଗଲେ ବାବା ଆଉ ଭୋଜନ ସଂକ୍ରାନ୍ତି କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଜିନିଷ ତ ବହୁତ ଖାଉଛ, ଖେଚେଡ଼ି, ଆମ୍ବ, ମିଠା ଖାଉଛନ୍ତି.... ଏପରି ନୁହେଁ କି ଆରମ୍ଭରୁ ମନେ ପକାଇଲ, ପୁଣି ଭୁଲିଗଲ ତେଣୁ ଅନ୍ୟ ଜିନିଷ ସେ କିପରି ଖାଇବେ । ସାଧନ ନ ଖାଇଲେ ମାୟା ମଝିରେ ପଶି ଖାଇଯିବ, ତାଙ୍କୁ ଖାଇବାକୁ ଦେବ ନାହିଁ । ମୁଁ ଦେଖୁଛି ମାୟା ଖାଇଯିବାରୁ ସେ ବଳବାନ ହୋଇଯାଉଛି ଓ ତୁମକୁ ହରାଇ ଦେଉଛି । ବାବା ସବୁ ଯୁକ୍ତି ବତାଉଛନ୍ତି । ବାବାଟ୍ଟଙ୍କୁ ସ୍ଥାପନ କର ତେବେ ବାବା ଅଥବା ସାଧନ ବହୁତ ଖୁସି ରହିବେ । କହୁଛ ବାବା ତୁମ ସହିତ ବସିବୁ, ତୁମ ସହିତ ଖାଇବୁ । ଆମେ ଆପଣଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ଖାଉଛୁ । ଜ୍ଞାନ ଦ୍ଵାରା ଜାଣୁଛୁ ଯେ ଆପଣ ତ ବାସନା ହିଁ ନେବେ । ଏହା ତ ଉପାର ନେଇଥିବା ଗରୀବ ଅଟେ । ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ଵାରା ସେ ଆସିଥାନ୍ତି । ସମସ୍ତ ଆଧାର ତୁମର ସ୍ଥାପନ ଉପରେ ହିଁ ରହିଛି । ଏହାକୁ ଯୋଗ କୁହାଯାଉଛି । ଯୋଗ କରିବାରେ ମେହନତ ରହିଛି । ସନ୍ନ୍ୟାସୀ-ଉଦାସୀ ଏପରି କେବେ କହିବେ ନାହିଁ । ତୁମର ଯଦି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାର ଅଛି ତେବେ ବାବାଟ୍ଟଙ୍କ ଶ୍ରୀମତକୁ ନୋଟ୍ କର । ପୁରା ପୁରୁଷାର୍ଥ କର । ବାବା ନିଜର ଅନୁଭବ ବତାଉଛନ୍ତି — କହୁଛନ୍ତି ଯେପରି କରମ ମୁଁ କରୁଛି, ତୁମେ ମଧ୍ୟ କର । ସେହି କରମ ମୁଁ ତୁମକୁ ଶିଖାଉଛି । ବାବାଟ୍ଟଙ୍କୁ ସତ୍ସମ୍ପର୍କରେ କରମ କରିବାର ନାହିଁ । ସତ୍ସମ୍ପର୍କରେ କେହି କରମଭୋଗ ଭୋଗନ୍ତି ନାହିଁ । ବାବା ବହୁତ ସହଜ କଥା ବତାଉଛନ୍ତି । ତୁମ ସହିତ ବସିବି, ଶୁଣିବି, ତୁମ ସହିତ ଖାଇବି... ଏହା ତୁମର ହିଁ ଗାୟନ ଅଟେ । ସାଧନ ଅଥବା ପିତା ରୂପରେ ସ୍ଥାପନ କର । ଗାୟନ ରହିଛି ନା — ବିଚାର ସାଗର ମନଥନ କରି ଜ୍ଞାନର ପଏଣ୍ଟସ୍ ବାହାର କରୁଛନ୍ତି । ଏହିପରି ଅଭ୍ୟାସ କରିବା ଦ୍ଵାରା ବିକରମ ମଧ୍ୟ ବିନାଶ ହେବ, ସୁସ୍ଥ ମଧ୍ୟ ରହିବ । ଯିଏ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବେ ତାଙ୍କର ଲାଭ ହେବ, ଯିଏ ନ କରିବେ ତାଙ୍କର କ୍ଷତି ହେବ । ସାରା ଦୁନିଆ ତ ସଂସାରର ମାଲିକ ହେବେ ନାହିଁ । ଏହାର ମଧ୍ୟ ହିସାବ-କିତାବ ରହିଛି ।

ବାବା ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଗୀତ ତ ଶୁଣିଲ କି ବାସ୍ତବରେ ଆମେ ଯାତ୍ରା କରୁଛୁ । ଯାତ୍ରା ସମୟରେ ଭୋଜନ ଆଦି ତ ଖାଇବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । ସଜନୀ ସାଧନ ସହିତ, ପିଲାମାନେ ବାପ ସହିତ ଖାଇଥାନ୍ତି । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ହେଉଛି । ତୁମର ସାଧନଙ୍କ ସହିତ ଯେତେ ଲଗନ ରହିବ ସେତେ ଖୁସିର ପାରଦ ଚଢ଼ିବ । ନିଶ୍ଚୟବୁଦ୍ଧି ବିଦ୍ୟା ହୋଇଯିବ । ଯୋଗ ଅର୍ଥାତ୍ ଦୌଡ଼ି । ଏହା ବୁଦ୍ଧି

ଯୋଗର ଦୌଡ଼ ଅଟେ । ଆମେ ଛାଡ଼ିବୁ ଅଛୁ, ଶିକ୍ଷକ ଆମକୁ ଦୌଡ଼ିବା ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏପରି ଭାବ ନାହିଁ ଯେ ଦିନରେ କେବଳ କର୍ମ ହିଁ କରିବାକୁ ହେବ । କଲିକ୍ତ ସଦୃଶ କର୍ମ କରି ପୁଣି ସ୍ବାଦରେ ବସିଯାଅ । ଭୂମିପୁରୀ ସାରା ଦିନ ଭୁଁ ଭୁଁ କରିଥାଏ । ପୁଣି କେହି ଉଡ଼ିଯାଆନ୍ତି, କେହି ମରିଯାଆନ୍ତି, ତାହା ତ ଏକ ଉଦାହରଣ ଅଟେ । ଏଠାରେ ତୁମେ ଭୁ-ଭୁ କରି ଢ଼ଞ୍ଚାନ ଶୁଣାଇ ନିଜ ସଦୃଶ କରୁଛ । ଏଥିରେ କାହାର ବହୁତ ସନ୍ଦେହ ରହିଥାଏ । କେହି ପୁଣି ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନରୁ ମରିଯାଆନ୍ତି, କେହି ଅଧ୍ୟାୟରେ ରହିଯାଆନ୍ତି, ପଳାଇଯାଇ ପୁଣି ଆସି କୀଟ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହିପରି ଭୁ-ଭୁ କରିବା ବହୁତ ସହଜ ଅଟେ । କଥାରେ ଅଛି ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବା ପାଇଁ ସମସ୍ତ ଲାଗିନଥାଏ । ବରତ୍ତମାନ ଆମେ ଯୋଗ ଲାଗାଉଛୁ, ଦେବତା ହେବା ନିମନ୍ତେ ପୁରୁଷାରଥ କରୁଛୁ । ଏହି ଢ଼ଞ୍ଚାନ ହିଁ ଗୀତାରେ ଥିଲା । ସେ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା କରିଯାଇଥିଲେ । ସତ୍ସମୁଗରେ ତ ସମସ୍ତେ ଦେବତା ଥିଲେ । ନିଶ୍ଚିତ ସେମାନଙ୍କୁ ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ଆସି ଦେବତା କରାଇଥିବେ, ସେଠାରେ ତ ଦେବତା ହେବା ପାଇଁ ଯୋଗ ଶିଖାଇବେ ନାହିଁ । ସତ୍ସମୁଗ ଆଦିରେ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ଥିଲା ଓ କଳିଯୁଗ ଅନ୍ତରେ ଆସୁରୀ ଧର୍ମ ରହିଛି । ଏହି କଥା କେବଳ ଗୀତାରେ ହିଁ ଲେଖାଯାଇଛି । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦେବତା ହେବା ପାଇଁ ବିଳମ୍ବ ଲାଗୁନାହିଁ କାହିଁକି ନା ଲକ୍ଷ୍ମଣ ବତାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ସେଠାରେ ସାରା ଦୁନିଆରେ ଗୋଟିଏ ଧର୍ମ ରହିବ । ସାରା ଦୁନିଆ ତ ରହିବ ନା । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ, ଚୀନ, ଯୁରୋପ, ରହିବ ନାହିଁ, ରହିବ କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ ମନୁଷ୍ୟ ରହିବେ ନାହିଁ । ଭାରତରେ କେବଳ ଦେବତା ଧର୍ମର ଲୋକମାନେ ରହିବେ, ଅନ୍ୟ ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀମାନେ ନଥିବେ । ବରତ୍ତମାନ ହେଉଛି କଳିଯୁଗ । ଆମେ ଭଗବାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେଉଛୁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ୨୧ ଜନ୍ମ ସଦା ସୁଖୀ ରହିବ । ଏଥିରେ ଅସୁବିଧାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଉକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଭଗବାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବା ପାଇଁ କେତେ ପରିଶ୍ରମ କରିଛ । କହିଥାନ୍ତି ପାର ନିର୍ବାଣ ଗଲା । ଏପରି କେବେ କହିବେ ନାହିଁ ଯେ ଭଗବାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଗଲା । କହନ୍ତି ସାଞ୍ଚର ଗଲା । ଜଣେ ଗଲେ ତ ସାଞ୍ଚର ତିଆରି ହେବ ନାହିଁ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଗୀତାରେ ଲେଖାଯାଇଛି ଭଗବାନ କାଳର କାଳ ଅଟନ୍ତି । ମଗା ସଦୃଶ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘରକୁ ନେଇଯିବେ । ବୁଦ୍ଧି ମଧ୍ୟ କହୁଛି ଚକ୍ରର ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ । ତେଣୁ ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ନିଶ୍ଚୟ ସତ୍ସମୁଗୀ - ଦେବୀଦେବତା ଧର୍ମର ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ ପୁଣି ପରେ ଅନ୍ୟ ସବୁ ଧର୍ମର ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ । ବାବା କେତେ ସହଜ ଭାବରେ ବତାଉଛନ୍ତି — ମନମନାଭବ, ବାସ୍ । ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଗୀତାର ଭଗବାନ କହିଥିଲେ ହେ ପ୍ରିୟ ସନ୍ତାନମାନେ । ଯଦି କୃଷ୍ଣ କହିବେ ତେବେ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀମାନେ କେହି ଗ୍ରହଣ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଭଗବାନ କହିଲେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଅନୁଭବ ହେବ ଈଶ୍ଵର ପିତା ସାଞ୍ଚର ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି ଯେଉଁଠାରେ ଆମେ ଯାଇ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ରାଜା ହେବୁ । ଏଥିରେ ଖର୍ଚ୍ଚ ଆଦିର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ କେବଳ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିବାକୁ ହେବ ।

ତୁମେ ପିଲାମାନେ ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରିବା ଉଚିତ୍ । କର୍ମ କରି ଦିନ-ରାତି ଏହିପରି ପୁରୁଷାରଥ କରିଚାଲ । ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ ନକଲେ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ବାଦ କରିପାରିବ ନାହିଁ, କେବଳ କର୍ମ କଲେ ରାତ୍ରିରେ ମଧ୍ୟ ସେହି ଖିଆଲ ଚାଲିବ । ଯେଉଁମାନେ ଘର ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କର କେବଳ ଘର ତିଆରି କରିବାର ହିଁ ଖିଆଲ ଆସିବ । ଯଦିଓ ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରିବାର ଦାୟିତ୍ଵ ଏହାଙ୍କ (ବ୍ରହ୍ମାବାବା) ଉପରେ ଅଛି କିନ୍ତୁ କହୁଛନ୍ତି କଲ୍ୟାଣ ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଛି ତେଣୁ ତୁମେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ହେଉଛ ନା । ଆରକ୍ଷା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସନ୍ଦେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କରେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ଶ୍ରୀମତକୁ ନୋଟ୍ କରି ଅର୍ଥାତ୍ ଖାତାରେ ଲେଖି ପୁରୁଷାରଥ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବା ଯେଉଁ କର୍ମ କରି ଶିଖାଇଛନ୍ତି, ତାହା ହିଁ କରିବାକୁ ହେବ । ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରି ଢ଼ଞ୍ଚାନର ପଏଣ୍ଟସ୍ ବାହାର କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ନିଜେ ନିଜ ସହିତ ପ୍ରତିଦିନ କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ମୁଁ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ହିଁ ଭୋଜନ କରିବି । ତୁମ ସହିତ ଖାଇବି, ତୁମ ସହିତ ବସିବି... ଏହି ପ୍ରତିଦିନକୁ ଦୃଢ଼ ଭାବରେ ପାଳନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ବରଦାନ:- ନିଜର ଶୁଭଚିନ୍ତନର ଶକ୍ତି ଦ୍ଵାରା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଚିନ୍ତାମୁକ୍ତ କରି ଶୁଭଚିନ୍ତକ ମଣି ହୁଅ । ଆଦିର ବିଶ୍ଵାସରେ ସବୁ ଆତ୍ମା ଚିନ୍ତାମଣି ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ସେହି ଚିନ୍ତାମଣି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ତୁମ ଭଳି ଶୁଭଚିନ୍ତକମଣି ଆତ୍ମାମାନେ ନିଜର ଶୁଭଚିନ୍ତନର ଶକ୍ତି ଦ୍ଵାରା ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିପାରିବ । ଯେପରି ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କର କିରଣ ବହୁତ ଦୂର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅନ୍ଧକାରକୁ ସମାପ୍ତ କରି ଦେଇଥାଏ ସେହିଭଳି ତୁମେ ଶୁଭଚିନ୍ତକମଣିମାନଙ୍କର ଶୁଭ ସଂକଳ୍ପ ରୂପୀ ଚମକ ବା କିରଣ ବିଶ୍ଵର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ବିଚ୍ଛୁରିତ ହେଉଛି, ସେଥିପାଇଁ ସେମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି କୌଣସି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଶକ୍ତିର ଆଲୋକ ଗୁପ୍ତ ରୂପରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି । ଏହିଭଳି ଅନୁଭବ ହେବା ଏବେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଗଲାଣି, ଶେଷରେ ସେମାନେ ଖୋଜି ଖୋଜି ଆସି ଯଥା ସ୍ଥାନରେ ପହଞ୍ଚି ଯିବେ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ବାପଦାଦାଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅର୍ଥାତ୍ ସୁକ୍ଷ୍ମ ପ୍ରେରଣାକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ ନିଜର ମନ ବୁଦ୍ଧିର

ମାର୍ଗକୁ ସ୍ୱଚ୍ଛ ରଖ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***